

Separació

Personatge 1: (Amb tranquil·litat) No podem seguir.

Personatge 2: (Sense inflexions) No, tu no pots seguir, jo sí.

Personatge 1: (Amb desdeny) I que faràs sense mi?

Personatge 2: (Amb superioritat) El que jo desitgi, no necessito una capa de carn i sang.

Personatge 1: (Amb emoció, però sense convenciment) No és veritat, tu em necessites!

Personatge 2: (Amb seguretat) Sort que no et veus, tanta vehemència, tant ímpetu, no és més que el reflex d'una inseguretat irreprimible, insondable, desesperada.

Personatge 1: (Amb emoció, però sense convenciment) No intentis menysprear-me! Tu no ets més que una ombra, sense mi vagaries sempre per l'opaca monotonia del pla immaterial.

Personatge 2: (Sense inflexions) I no és també una opaca monotonia aquest món apagat, fosc i sense vida?

Personatge 1: (Amb desdeny) Que en sabràs tu del meu món, dels meus pensaments, dels meus sentiments?

Personatge 2: (Amb superioritat) Et veus valent, l'eufòria desesperada t'abrasa les entranyes. Però en realitat, que ets tu a part d'una despulla inservible, llançada al buit per les seves emocions miserables?

Personatge 1: (Amb emoció i seguretat) Sóc molt més que això, jo visc, jo sento, jo estimo, jo moro!

Personatge 2: (Amb seguretat i desdeny) Vius l'existència insubstancial d'un ball de mascaretes, sents les falses virtuts que et porten a la barbàrie, estimes la fosca atracció d'una ànima en pena i mors en el buit frívol i silent de l'oblit.

Personatge 1: (Amb emoció i seguretat) Jo somio, jo anhele, jo entenc, jo creo!

Personatge 2: (Amb seguretat i desdeny) Somies les futilitats absurdes d'un mar de mentides, anheles les closques buides del saber reflectit, entens les veritats mentideres d'un món inventat i crees les tristes ombres de la teva desesperació.

Personatge 1: (Amb tristesa) Em veda el cor que no parles del mateix que jo, com pot estar la meva persona tan dividida?

Personatge 2: (Sense inflexions) Potser deu ser que ha arribat el moment de separar-nos per sempre.

Personatge 1: (Amb recança) I com separen l'ànima del cos, la carn de l'ungla o les arrels del tronc?

Personatge 2: (Sense inflexions) La vora afilada del ganivet crea abismes entre l'ungla i el dit i separa de les arrels dels vells troncs. Perquè el nostre cas hauria de ser diferent?

Personatge 1: (Amb espant) Proposes que empunyi l'arma blanca? Que taqui de sang l'esguard impenetrable del ferro?

Personatge 2: (Amb resolució) Sí, només així expirarà la vida, cos i anima es separaran sense remei, per sempre.

Personatge 1: (Amb resolució) Doncs posem fi a aquest conflicte interminable, a aquest turment implacable i oblidem per sempre el que ens uneix a l'opaca buidor del món.